

การให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปราม
การกระทำผิดในคดียาเสพติด

The Important and Especially Advantageous Information for Suppression of Narcotic Offense

นามบัญญัติ มะโรตระกุล^{1*} และ ศิริโรจน์ รัฐประเสริฐ¹

หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
2410/2 ถนนพหลโยธิน เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900

*E-mail: Theman_trakul@hotmail.com

บทคัดย่อ

ประเทศไทยประสบปัญหายาเสพติดโดยเฉพาะกลุ่มแอมเฟตามีน ที่ผ่านมามีการแก้ไขปัญหามากมายวิธีแต่ยังพบผู้กระทำความผิด ดังนั้น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ จึงนำมาตรการการต่อรองคำรับสารภาพมาเป็นเงื่อนไขในการขอลดโทษ ตามพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 ภายใต้อนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 (พ.ศ. 2543)

จากการศึกษาพบว่า ประเด็นแรก มาตรา 100/2 ไม่ได้ให้คำนิยาม “การให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปราม” ทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่ชัดเจนในทางปฏิบัติประเด็นที่สอง ไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ขั้นตอน และเงื่อนไขการให้ข้อมูลที่ปรากฏเป็นการเฉพาะในกระบวนการยุติธรรม ทำให้เกิดปัญหามาตรการมาใช้ในทางมิชอบ ประเด็นที่สาม การให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจพิจารณาตัดสินลงโทษผู้กระทำความผิดน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กฎหมายกำหนดไว้ ทำให้การใช้ดุลพินิจของศาลมิได้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ขณะที่ประเทศสหรัฐอเมริกาได้กำหนดหลักเกณฑ์การลดโทษการต่อรองคำรับสารภาพเอาไว้ตามแนวทางการกำหนดโทษของสหรัฐอเมริกา

จากผลการวิจัยสรุปว่า มาตรการต่อรองคำรับสารภาพตามมาตรา 100/2 ตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 นั้นยังไม่ชัดเจน ดังนั้น ผู้วิจัยขอเสนอให้มีคำนิยาม “การให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปราม” ทั้งกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ขั้นตอน และเงื่อนไขไว้ในกฎกระทรวง และกำหนดหลักเกณฑ์การใช้ดุลพินิจพิจารณาตัดสินลงโทษกรณีการต่อรองคำรับสารภาพไว้ในข้อบังคับประธานศาลฎีกา

คำสำคัญ: การต่อรองคำรับสารภาพ ยาเสพติด แอมเฟตามีน

ABSTRACT

Thailand faces drugs problems, especially Amphetamine. In the past, there have been many solutions to the problem but still found the offender. Therefore bringing the bargaining measures to be accepted as a condition for requesting a penalty reduction In accordance with the Act (Narcotics Act), 1979, Section 100/2 under the United Nations Convention for the Prevention of Transnational Crime established in the organization in 2000 (BE 2522).

The study found that the first issue, Section 100/2, did not give a definition. "Providing important and useful information to suppress" makes law enforcement unclear in practice. Second issue There is no set of criteria, procedures, procedures and conditions for providing information that appears only in the judicial process. Causing problems to be used in the wrong way Third issue The power of the court to use discretion to consider and convict the offender less than the minimum penalty set by the law. Making the discretion of the court not being in the same direction while the United States has established a guideline for reducing punishment, negotiation, confession, according to the guidelines of the US penalty.

Based on the results of the research concluded that measures to negotiate the confession under Section 100/2 according to the Narcotics Act, BE 2522 (1979) is not clear. Therefore, the researcher proposed to have a definition. "Providing important and useful information in suppression", including prescribing rules, procedures, procedures and conditions in the ministerial regulations And determine the criteria for the use of discretion to consider and decide on the case of bargaining, confession and confession in the regulations of the President of the Supreme Court.

Keywords: Pleabargaining, Drugs and Amphetamine

1. บทนำ

ในช่วง 40 กว่าปีที่ผ่านมาประเทศไทยประสบปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด โดยเฉพาะอย่างยิ่งยาเสพติดในกลุ่มแอมเฟตามีน (Amphetamine-Type Stimulants: ATS) แต่ด้วยรูปแบบของสภาพปัญหาการลักลอบค้ายาเสพติดนั้นมีความเชื่อมโยงระหว่างผู้ร่วมกระทำความผิดในลักษณะเป็นเครือข่ายองค์กรข้ามชาติที่มีความสลับซับซ้อน ยากแก่การแสวงหาพยานหลักฐานเพื่อดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดในระดับหัวหน้าองค์กรหรือผู้ที่อยู่เบื้องหลังการกระทำความผิดดังกล่าว (อรุณพล ลิขิตจิตตะ, ณรงค์ รัตนานุกูล และ คมกริช หาญไชย, 2549 : 53-58) ทำให้ในปี พ.ศ. 2545 จึงได้มีการนำมาตรการต่อรองคำรับสารภาพซึ่งเป็นแนวคิดในการให้ผลประโยชน์บางประการแก่ผู้กระทำความผิดที่ให้ความร่วมมือกับกระบวนการยุติธรรมซึ่งเป็นการต่อรองการรับสารภาพอย่างหนึ่ง โดยบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 โดยกำหนดให้การให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปรามปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ นั้นเป็นเงื่อนไขในการพิจารณาลดหย่อนโทษ เพื่อจูงใจให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ถูกจับในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปรามปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือพนักงานสอบสวน (สำนักงานศาลยุติธรรม, 2545 : 51)

แต่อย่างไรก็ดี หากพิจารณาบัญญัติกฎหมายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 ซึ่งบัญญัติว่า ถ้าศาลเห็นว่าผู้กระทำความผิดผู้ใดได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปรามปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ต่อพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ หรือพนักงานสอบสวน ศาลจะลงโทษผู้นั้นน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นก็ได้ (จุฬพล ชวงษ์, 2556 : 5-

6) จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวไม่ได้กำหนดให้ ความหมายว่า การให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปรามปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษนั้นมีความหมายอย่างไร รวมทั้งไม่ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ขั้นตอน และเงื่อนไขการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปรามปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ให้โทษเอาไว้อย่างชัดเจน ทำให้ในทางปฏิบัติเกิดปัญหาในการนำมาตรการต่อรองคำรับสารภาพไปใช้ในระบบการพิจารณาคดีในศาลได้อย่างเปิดเผย (อรุณดา แสงกล้า, 2550 : 93-96) ในทางกลับกัน โดยอาศัยไม่ชัดเจนของกฎหมายนี้เอง อาจมีการนำมาตรการดังกล่าวมาใช้เป็นช่องทางในการแสวงหาผลประโยชน์หรือช่วยเหลือผู้กระทำความผิดได้ และตลอดจนบทบัญญัติดังกล่าวไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการลดโทษเอาไว้ แต่ให้เป็นดุลพินิจของศาลที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นก็ได้ ทำให้ในการพิจารณาลดหย่อนโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 นั้นไม่ได้อยู่บนบรรทัดฐานเดียวกัน มีความแตกต่างกันกับดุลพินิจของผู้พิพากษาแต่ละคน

จากสภาพปัญหาที่ได้กล่าวในข้างต้น นำไปสู่ประเด็นในการศึกษาค้นคว้าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ภายใต้หัวข้อ “การให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปรามปรามการกระทำผิดในคดียาเสพติด”

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาประวัติ ความเป็นมา วิวัฒนาการ และสภาพปัญหาการนำมาตรการต่อรองคำรับสารภาพ มาใช้ในคดียาเสพติดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2

2.2 เพื่อศึกษาแนวคิดและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการต่อรองคำรับสารภาพ ทฤษฎีการลงโทษทางอาญา หลักความได้สัดส่วน และหลักการลงโทษที่ได้สัดส่วน

2.3 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบมาตรการต่อรองคำรับสารภาพตามกฎหมายระหว่างประเทศ กฎหมายในต่างประเทศ และกฎหมายในประเทศไทย

2.4 เพื่อศึกษาแนวทางในการแก้ไขปัญหาการนำมาตรการต่อรองคำรับสารภาพมาใช้คดีอาชญากรรม ตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2

3. วัตถุประสงค์และวิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) มุ่งเน้นในการศึกษาวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยจะศึกษาค้นคว้ารวบรวมข้อมูลทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ และตลอดจนข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นในการศึกษาวิจัย ได้แก่ หนังสือกฎหมาย ตำรากฎหมาย ตำบทยุทธศาสตร์ ผลงานวิจัย วิทยานิพนธ์ บทความเชิงวิชาการ และคำพิพากษาศาลฎีกา จากห้องสมุดของหน่วยงานราชการ มหาวิทยาลัย และสถาบันต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งข้อมูลบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ได้จากการค้นคว้าผ่านทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อนำมาวิเคราะห์ให้ข้อสรุปและแนวทางในการแก้ไขปัญหานำมาตรการต่อรองคำรับสารภาพมาใช้คดีอาชญากรรม ตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 ต่อไป

4. ผลการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้ มุ่งเน้นศึกษาสภาพปัญหาการนำมาตรการต่อรองคำรับสารภาพมาใช้คดีอาชญากรรมตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 ได้แก่ ประเด็นแรก ปัญหาการตีความการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ประเด็นที่สอง ปัญหาการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ขั้นตอน และเงื่อนไขการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ และประเด็นที่สาม ปัญหาการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษตามมาตรา 100/2 แห่งพระราชบัญญัติอาชญากรรมให้โทษ พ.ศ. 2522

ประเด็นแรก ปัญหาการตีความการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ

ในประเทศไทย ได้นำเอามาตรการต่อรองคำรับสารภาพมาใช้ในคดีอาชญากรรมในปี พ.ศ. 2545 หลังจากที่ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติอาชญากรรมให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา 100/2 ซึ่งการต่อรองคำรับสารภาพเป็นลักษณะหนึ่ง ในการต่อรองการลงโทษ จากการพิจารณาของศาลที่จะทำให้ได้รับโทษน้อยลงนั้น (นิจรินทร์ องค์กรพิสุทธิ์, 2527 : 44-46) หากพิจารณาจะเห็นได้ว่าในบทบัญญัติดังกล่าว นั้นไม่ได้กำหนดให้ความหมายว่าการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษนั้นมีความหมายอย่างไร ทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติว่าการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ นั้นจะต้องเป็นการให้ข้อมูลในเรื่องอะไร ข้อมูลที่ให้ต้องสำคัญขนาดไหน และข้อมูลที่ให้ต้องเป็นประโยชน์มากน้อยเพียงใด จึงจะถือได้ว่าผู้กระทำความผิดได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ได้กำหนดไว้ตามกฎหมาย

แม้ในเวลาต่อมาศาลฎีกาจะได้มีคำพิพากษาที่วินิจฉัยและวางหลักเกณฑ์การให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษเอาไว้ ดังนี้ 1) การให้ข้อมูลชื่อภูมิลำเนา ที่อยู่ รูปพรรณสัณฐาน ยืนยันรูปถ่ายของผู้ว่าจ้าง หรือผู้ร่วมกระทำความผิด จนสามารถออกหมายจับตามผู้กระทำความผิดให้ข้อมูล 2) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติดของกลาง จนสามารถนำไปยึดยาเสพติดของกลางได้เป็นจำนวนมาก (ณัฐพล สิ้นทิววัฒน์, 2555 : 105) และ 3) การให้ข้อมูลแหล่งจำหน่าย เป็นเหตุให้มีการขยายผลจนกระทั่งสามารถจับกุมผู้กระทำความผิดรายอื่นได้ เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการปราบปรามยาเสพติด (วรารักษ์ สุระพัฒน์พิชัย และคณะ, 2545 : 86)

แต่อย่างไรก็ดี ในกรณีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติดของกลางที่ซุกซ่อนไว้ในที่พักหรือที่บ้านของผู้กระทำความผิด ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาที่ได้อธิบายและวางหลักเกณฑ์การให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษไว้ชัดเจน กล่าวคือ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 928/2548 ได้วินิจฉัยว่า การให้ข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติดของกลางที่ซุกซ่อนไว้ในที่พักหรือที่บ้านผู้กระทำความผิด นั้นถือเป็นการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ในขณะที่คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4870/2547 และคำพิพากษาศาล

ฎีกาที่ 2049/2551 ได้วินิจฉัยว่า การให้ข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติดของกลางที่ซุกซ่อนไว้ในที่พักหรือที่บ้านของผู้กระทำความผิดที่เจ้าพนักงานตำรวจสามารถตรวจค้นได้อยู่แล้ว นั้นถือเป็นการให้ข้อมูลที่ไม่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ตามมาตรา 100/2 (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 928/2548 , คำพิพากษาศาล

ฎีกาที่ 4870/2547, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2049/2551)

สรุปได้ว่า ตามบทบัญญัติกฎหมายในมาตรา 100/2 ของพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 นั้นไม่ได้กำหนดให้ความหมาย การให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ไว้เป็นการเฉพาะ แม้ภายหลังจะได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ได้อธิบายหลักเกณฑ์ในเรื่องดังกล่าวเอาไว้ แต่ก็ยังไม่ชัดเจนในกรณีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติดของกลางที่ซุกซ่อนไว้ในที่พักหรือที่บ้านของผู้กระทำความผิด

ประเด็นที่สอง ปัญหาการกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการ ขั้นตอน และเงื่อนไขการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ

หลังจากที่ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา 100/2 เนื่องจากในบทบัญญัติกฎหมายในมาตรา 100/2 ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 นั้นไม่ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ขั้นตอน และเงื่อนไขการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษเอาไว้อย่างชัดเจน ทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ ไม่มีหลักเกณฑ์ในการนำเสนอข้อเท็จจริงที่ผู้กระทำความผิดได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อศาลในทางกลับกัน โดยอาศัยไม่ชัดเจนของหลักเกณฑ์วิธีการ ขั้นตอน และเงื่อนไขการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ อาจมีการนำมาตรการดังกล่าวมาใช้เป็นช่องทางในการแสวงหาผลประโยชน์หรือช่วยเหลือผู้กระทำความผิดได้

อย่างไรก็ดี เพื่อแก้ไขปัญหาดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น ในปี พ.ศ. 2553 คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด จึงได้ออกระเบียบคณะกรรมการ

ป้องกันและปราบปรามยาเสพติดว่าด้วยแนวทางการประสานงานคดียาเสพติด พ.ศ. 2553 ข้อ 23-26 ขึ้นใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา 100/2 ของพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ดังนี้

1) ในชั้นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ให้ผู้ถูกจับกุมที่รายละเอียดแห่งข้อมูลด้วยตนเองและลงลายมือชื่อไว้ หากผู้ถูกจับไม่อาจบันทึกข้อมูลเองได้ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นผู้บันทึกข้อมูลแล้วลงลายมือชื่อของผู้ถูกจับ ผู้บันทึกและพยาน

2) ในชั้นพนักงานสอบสวน ให้บันทึกคำให้การเกี่ยวกับการให้ หรือเปิดเผยข้อมูลสำคัญ ของผู้ต้องหา รวมถึงบันทึกผลการนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ขยายผลการปราบปรามการกระทำความผิด โดยให้สอบสวนผู้ต้องหาในฐานะเป็นพยานในคดีที่สามารถขยายผลการจับกุมได้

3) ในชั้นพนักงานอัยการ พิจารณาแล้วถ้าข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานยังไม่เพียงพอให้พนักงานอัยการมีคำสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนหรือรวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพิ่มเติม แต่หากถ้าเห็นว่าข้อเท็จจริง และ พยานหลักฐานเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดและมีเหตุผลอันสมควรให้ พนักงานอัยการบรรยายฟ้องและมีคำขอท้ายฟ้อง และ

4) ในชั้นศาล ภายหลังจากที่พนักงานอัยการยื่นฟ้องผู้ต้องหาเป็นจำเลยต่อศาลแล้วให้เจ้าหน้าที่ผู้จับกุมหรือขยายผลหรือพนักงานสอบสวน แจ้งให้พนักงานอัยการทราบเพื่อพนักงานอัยการพิจารณาแจ้งข้อเท็จจริงให้ศาลทราบต่อไป (สำนักงานคดียาเสพติด สำนักงานอัยการสูงสุด, 2554 : 10-11)

หากพิจารณาระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ว่าด้วยแนวทางการประสานงานคดียาเสพติด พ.ศ. 2553 ในข้อ 23-26 นั้นจะพบว่าแนวทางในการดำเนินการตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 ดังกล่าว นั้นเป็นเพียงแนวทางในการประสานงานการดำเนินคดียาเสพติดระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดียาเสพติด เพื่อใช้เป็นแนวทางในการประสานงานและการปฏิบัติในการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

ดังนั้น จึงยังมีความไม่ชัดเจนครอบคลุม ในเรื่องการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ขั้นตอน และเงื่อนไขการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ที่เกี่ยวกับการ

ดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม
ทั้งหมด

สรุปได้ว่า ตามบทบัญญัติกฎหมายในมาตรา 100/2 ของพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 นั้น ไม่ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ขั้นตอน และเงื่อนไข การให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ในขณะที่แนวทางในการดำเนินการตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 ตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ว่าด้วยแนวทางการประสานงานคดียาเสพติด พ.ศ. 2553 ข้อ 23-26 ก็ ยังไม่มีความชัดเจน ไม่ได้กำหนดระยะเวลาก่อนหลัง และไม่ได้ครอบคลุม การดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมในทุกกรณี

ประเด็นที่สาม ปัญหาการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษตามมาตรา 100/2 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522

หากพิจารณาบทบัญญัติกฎหมายไทย แนวความคิดในการกำหนดโทษเน้นหนักไปในทางกำหนดโทษผู้กระทำให้ได้สัดส่วน (หยุด แสงอุทัย, 2517 : 931-935) อย่างไรก็ดี พบว่ามีบทบัญญัติกฎหมายที่ให้ดุลพินิจศาลในการกำหนดโทษ หรือลดโทษที่เกี่ยวข้องในคดียาเสพติด คือ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75, มาตรา 76 และมาตรา 78 และตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 ซึ่งจะเห็นได้ว่าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75, มาตรา 76 และมาตรา 78 กฎหมายจะกำหนดเงื่อนไขและเกณฑ์ควบคุมการใช้ดุลพินิจของศาลในการลดโทษเอาไว้เป็นมาตรฐานเดียวกัน เช่นลดอัตราส่วนโทษลงกึ่งหนึ่งหรือหนึ่งในสามของโทษที่กำหนดไว้แล้วแต่กรณี หรือลดโทษลงกึ่งหนึ่งของโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้นก็ได้ ในขณะที่ตาม พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/2 ไม่ได้กำหนดเกณฑ์ควบคุมการใช้ดุลพินิจของศาลในการลดโทษที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ดังเช่นในกรณี มาตรา 75, มาตรา 76 และมาตรา 78 ตามประมวลกฎหมายอาญา

หากพิจารณากฎหมายเกี่ยวกับการต่อรองคำรับสารภาพในคดียาเสพติดในต่างประเทศ จะพบว่า ในการกำหนดโทษในกรณีการต่อรองคำรับสารภาพของประเทศสหรัฐอเมริกา ศาลจะต้องกำหนดโทษให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในแนวทางการกำหนดโทษของสหรัฐอเมริกา (Federal Sentencing Guidelines)

ในขณะที่ การกำหนดโทษในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดของประเทศอังกฤษ แม้จะไม่แพร่หลายเท่ากับสหรัฐอเมริกา ศาลประเทศอังกฤษ จะต้องกำหนดโทษให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในแนวทางการกำหนดโทษในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (Drug Offences Definitive Guideline) (ชาติ ชัยเดชสุริยะ, ไบรอัน, เอ็ม เพ็ช และ ญัฐวสา ฉัตรไพฑูรย์, 2552 : 25-26)

สรุปได้ว่า การใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษตามมาตรา 100/2 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 เมื่อไม่มีการกำหนดเงื่อนไขและเกณฑ์ควบคุมการใช้ดุลพินิจของศาลในการลดโทษเอาไว้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ทำให้การกำหนดโทษนั้นเกิดความแตกต่างกัน เกิดความไม่เป็นธรรม

5. สรุปและเสนอแนะ

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคการต่อรองคำรับสารภาพตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา 100/2 ประเด็นแรก ปัญหาการตีความการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ประเด็นที่สอง ปัญหาการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ขั้นตอน และเงื่อนไข การให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ และประเด็นที่สาม ปัญหาการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษตามมาตรา 100/2 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 จึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

ประเด็นแรก กรณีปัญหาการตีความการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ อันจะส่งผลทำให้ ผู้กระทำความผิด ได้รับสิทธิในการให้การต่อรองเพื่อเกิดผลดีต่อทั้ง ผู้กระทำความผิดเองและภาครัฐ จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษา ควรเพิ่มคำนิยาม คำจำกัดความ ให้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะ โดยควรนำแนวทางการให้ความหมายดังกล่าว แก้ไขเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา 100/2 วรรคสอง ดังนี้

ข้อมูลที่สำคัญ และเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง หมายถึง ข้อมูลที่ผู้ต้องหาให้กับฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานอัยการ เป็นประโยชน์ต่อการจับกุม ผู้กระทำความผิดรายอื่น ซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการให้ข้อมูลหรือเบาะแสที่สำคัญของผู้กระทำความผิด นอกเหนือจากวิธีที่

เจ้าพนักงานจะสามารถค้นพบได้จากการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ

ประเด็นที่สอง ปัญหาการกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการ ขั้นตอน และเงื่อนไขการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิด

เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษามาตรการการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว ได้มีแนวทางการปฏิบัติกรณีผู้กระทำความผิดได้ให้หรือเปิดเผยข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ โดยออกระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ว่าด้วยแนวทางการประสานงานคดียาเสพติด พ.ศ. 2553 โดยสำนักงานคดียาเสพติด สำนักงานอัยการสูงสุด โดยผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะ โดยควรนำมาตรการดังกล่าว แก้ไขเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา 100/2 วรรคสาม ดังนี้

การใช้มาตรการการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดดังกล่าว หลักเกณฑ์ วิธีการ ขั้นตอน และเงื่อนไขของการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ ขั้นตอน และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

ประเด็นที่สาม ปัญหาการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษลงโทษผู้กระทำความผิดเป็นการพิเคราะห์ประเด็นปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายให้เกิดระบบการลงโทษที่ชัดเจนของศาล (ปณณวิช ประจวบลาภ, 2556 : 8-14) ซึ่งการกำหนดโทษตามมาตรา 100/2 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มีแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่หลากหลายแนว ทำให้เกิดปัญหาอาจเกิดความไม่เป็นธรรมต่อจำเลยและไม่ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย เพื่อให้กฎหมายอาญาเป็นบทบัญญัติที่กำหนดไว้เพื่อความสงบเรียบร้อยของรัฐ หรือนัยหนึ่งเพื่อประโยชน์ของสาธารณชน จึงควรกำหนดโทษให้เหมาะสมกับความประสงค์ของกฎหมาย (สรรเสริญ ไกรจิตติ, 2523 : 31) โดยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะควรกำหนดเงื่อนไขและเกณฑ์การลดโทษเอาไว้ ให้ชัดเจนเกิดความยุติธรรม โดยควรมีความเห็นของประธานศาลฎีกาเป็นแนวทางปฏิบัติของพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา 100/2 เพื่อให้ผู้พิพากษามีแนวทางในการปฏิบัติที่ชัดเจน

บรรณานุกรม

กฎหมาย

ประมวลกฎหมายอาญา

พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 และแก้ไขโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545.

อนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000.

หนังสือทั่วไป

หยุด แสงอุทัย. (2517). การกำหนดโทษสำหรับความผิดในประมวลกฎหมายอาญา. ในนิติศาสตร์และการต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: สมาคมสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย.

วิทยานิพนธ์

ชนธิป เศรษฐสุวรรณ. (2547). เหตุบรรเทาโทษ: กรณีศึกษาการใช้ดุลพินิจลดโทษเมื่อจำเลยรับสารภาพในชั้นพิจารณา. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นิจรินทร์ องค์พิสุทธิ์. (2527). การต่อรองคำรับสารภาพ. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปณณวิช ประจวบลาภ. (2556). ดุลพินิจของศาลในการลดโทษศึกษากรณีจำเลยให้ข้อมูลสำคัญในคดียาเสพติด. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ณัฐพล สันทวีวัฒน์. (2555). องค์กรอาชญากรรมในคดียาเสพติด: ศึกษากรณีการต่อรองคำรับสารภาพ. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

อรสุดา แสงก่า. (2550). การนำวิธีการต่อรองคำรับสารภาพมาใช้กับองค์กรอาชญากรรม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รายงานวิจัย

ชาติ ชัยเดชสุริยะ, ไบรอัน, เอ็ม เพ็ช และ ณัฐวสา ฉัตรไพฑูริย์. (2552). การต่อรองคำรับสารภาพ: แนวคิดทางทฤษฎี ทางปฏิบัติ และการนำมาใช้ในประเทศไทย. รายงานวิจัย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วราภรณ์ สุระพัฒนพิชัย และคณะ. (2546). การนำการต่อรอง
การรับสารภาพมาใช้ในประเทศไทย กรณีศึกษาคดี
ยาเสพติด. รายงานการวิจัย. สำนักงานศาล
ยุติธรรม.

อรรถพล ลิขิตจิตตะ, ณรงค์ รัตนานุกูล และ คมกริช หาญไชย.
(2549). การพัฒนากฎหมาย ป้องกันและ
ปราบปรามองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ .
โครงการวิจัยระยะที่ 2. รายงานวิจัย. กรุงเทพฯ:
สำนักงาน ป.ป.ส.

บทความในหนังสือ

สรุประวีญ ไกรจิตติ. (2523, มกราคม-กุมภาพันธ์). “ดุลยพินิจ
ในการกำหนดโทษ”. ดุษฎี 27.

สำนักงานศาลยุติธรรม. (2545). การนำการต่อรองการรับ
สารภาพมาใช้ในประเทศไทย กรณีศึกษาคดียาเสพติด.
คดี.

เอกสารอื่นๆ

จุมพล ชูวงษ์. (2556). การกำหนดโทษคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด
ให้โทษ ศึกษาเฉพาะกรณี มาตรา 100/2.
ผู้บริหารกระบวนการยุติธรรมระดับสูง. วิทยาลัย
การยุติธรรม. สำนักงานศาลยุติธรรม.

สำนักงานคดียาเสพติด สำนักงานอัยการสูงสุด. (2554).
ระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยา
เสพติด ว่าด้วย แนวทางการประสานงานคดียาเสพติด
ปี พ.ศ. 2553. ฉบับหัวเรื่องเรียงข้อ.

ฐานข้อมูลสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์

ศาลฎีกา. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 928/2548 .(ออนไลน์).
เข้าถึงได้จาก: <https://dekain.th>. [2559, 2
กรกฎาคม]

ศาลฎีกา. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4870/2547 .(ออนไลน์).
เข้าถึงได้จาก: <https://dekain.th>. [2559, 2
กรกฎาคม]

ศาลฎีกา. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2049/2551 .(ออนไลน์).
เข้าถึงได้จาก: <https://dekain.th>. [2559, 2
กรกฎาคม]